

Ἡ ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ, ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Κυκλοφοῦμενον ὑπὸ τοῦ Ἑκδοτικοῦ τῆς Παιδείας ἕως τὸ κατ' ἀρχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεὶς παρασθέντες τὴν ζόραν ἔσαν ἀκαρτέως καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Παιδαγωγικοῦ Ἐκπαιδευτικῆς Ἐπιτροπῆς, ἕως ἀνάγκησιν ἀριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ	
Ἐσωτερικῆς	Ἐξωτερικῆς
ἔτησίαι . . . . . δρ. 16.—	ἔτησίαι . . . . . δρ. 20.—
ἡμηνίως . . . . . > 9,50	ἡμηνίως . . . . . > 10,50
Τρίμηνος . . . . . > 4,50	Τρίμηνος . . . . . > 5,50

Αἱ συνδρομαὶ ἀρχοῦναι τὴν 1ην ἡμέρας μηνός.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ
ΙΑΡΥΘΗ ΤΩ 1879
 ΙΕΡΥΤΗΣ — ΕΚΑΣΤΗΣ ΚΑΙ ΔΙΕΚΥΡΥΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ
 Ἐσωτερικῆς. λεπ. 40. Ἐξωτερικῆς. λεπ. 45
 Φέλλα κρηνοῦράων ἑνάων, ἑπίσους λαμ. 40
 ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ
 Ὅδος Ἐραμίδου δρ. 38, παρὰ τὸ Ἐαγβάκειον
 Ἔτος 42ον. — Ἀριθ. 36

Περίοδος Β'. — Τόμος 27ος Ἐν Ἀθήναις, 8 Δεκεμβρίου 1879 Ἔτος 42ον. — Ἀριθ. 36

Ο ΜΕΓΑΣ ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ

[ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΓΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ]

Ἔνα κοπάδι πρόβατα !
 Μὰ εἶναι σημάδι ὀλοφάνερο πὼς ὁ ἐχθρὸς δὲν βρισκται μακριά !
 — Παιδιά ! φωνάζει ὁ Ἀλέκος, τὰ πρόβατα αὐτὰ εἶναι ἀπὸ τὰ
 τρόφιμα τοῦ ἐχθροῦ ! Νὰ τὰ σκοτώσουμε, νὰ τὰ πιάσουμε, νὰ τὰ
 σκορπίσουμε ! Ἔτσι
 ἔκανε ὁ Μέγας Ἀ-
 λέξανδρος κι' ὄλοι
 οἱ μεγάλοι στρατη-
 γοί ! Ἐμπρός ! ἔ-
 φθοδος !

Μόλις ἀκουσαν
 τὴ σάλπιγγα, τὰ
 δειλὰ πρόβατα τρό-
 μαξαν κι' ὄπου φύ-
 γη-φύγη. Τὰ παιδιά
 ὤρμησαν κατόπι
 τους. Μὰ ὁ Ἀλέ-
 κος τοὺς φώναξε :

— Σταθῆτε ! Δὲν
 εἶναι φρόνιμο νὰ τὰ
 κυνηγήσουμε. Αὐτὴ
 ἡ φυγὴ μπορεῖ νὰ
 κρύβῃ κάποια πα-
 γίδα. Μὰς φτάνει
 πούτὰ σκορπίσαμε.
 Καὶ τὸ στρατεύ-
 μα ἐξακολουθεῖ τὸ
 ὄρμη του.

Τώρα πρέπει νὰ
 περάσῃ ἕνα μικρὸ δάσος. Ἔνας πρόσκοπος, ἀνιχνευτὴς, πηγαίνει
 μπροστά, γιὰ νὰ ἰδῇ ἂν τὸ δάσος εἶναι ἐλεύθερο. Καὶ σὲ λίγο γυρίζει
 λαχανιασμένος, τρομαγμένος, γιὰ νὰ πῆ στὸν Ἀρχιστράτηγὸ πὼς
 ἕνας «μανιώδης ταῦρος» φυλάει τὴν εἰσοδὸν.

Ὁ Ἀλέκος βάζει τότε τὸ στρατεύμα μπροστά κι' αὐτός, γιὰ νὰ
 βλέπῃ καὶ νὰ διευθύνῃ καλύτερα τὴ δρᾶσή του, στέκεται ἀπὸ πίσω.

(Συνέχεια)

ΔΕΥΤΕΡΗ ΠΑΤΡΙΔΑ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ τοῦ JULES VERNE

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΑ' (Συνέχεια)

Ἡ ἐργασία ὅμως αὐτὴ δὲν μποροῦσε
 νὰ γίνῃ τώρα καὶ τὴν ἀνάβαλαν γιὰ
 τὴν ἀνοιξή.

Στὴ σάλα τῆς βιβλιοθήκης περνοῦσαν
 συνήθως τίς βραδυὰς τοὺς οἱ δύο οἰκογέ-
 νειες. Ἔβρουμε πὼς τὰ βιβλία δὲν ἔλει-
 παν. Ἄλλα εἶχαν κουβαλήσει ἀπὸ τὸ
 Λάυδλορδ, ἄλλα τοὺς εἶχε χαρίσει ὁ
 ὀποκλιάρχος Αἰττλτων, κι' ἄλλα ἦταν
 τοῦ κ. Οὐόλστων.

Ἐνῶ ἡ θέλλα μούγγριζε ἀπέξω, ἡ
 ἀνάγνωσι γινόταν δυνατὰ. Ἐπειτα μι-
 λοῦσαν, πότε ἀγγλικά καὶ πότε γερμα-
 νικά, — δύο γλώσσες πού τίς μιλοῦσαν
 τώρα κι' οἱ δύο οἰκογένειες ἀρκετὰ καλά,
 ἂν καὶ συχνὰ ἔπρεπε νανοίγουν τὸ λεξικό.
 Ἄλλα καὶ γαλλικά, ἂν καὶ μὲ λιγώ-
 τερη εὐκολία, μιλοῦσαν κάποτε ὁ Ἐρνέ-
 στος κι' ἡ Ἄννα.

Εἶπαμε, ὅτι ὁ Ἰούλιος ἦταν ὁ χειρό-
 τερος μὴγας ἔδεινα τὰ κλίματα. Ὄταν
 ἔπεφταν λίγο οἱ ἄνεμοι, πυκνὲς ὀμίχλες
 σκέπαζαν ὄλο τὸ νησί. Πλοῖο πού θὰ
 περνοῦσε ἀπέξω, δὲν θὰ μποροῦσαν νὰ
 τὸ διακρίνουν οὔτε ἀπὸ τὰ ὕψωματα τοῦ
 κέντρου, οὔτε ἀπὸ τὰ κρηνοῦρία. Ἄλλα
 καὶ τὸ πλοῖο δὲν θὰ ἔβλεπε τίποτα κι'
 ἦταν φόβος νὰ ναυαγήσῃ, ὅπως ἄλλη φορὰ
 τὸ Λάυδλορδ καὶ ἡ Δορκάς. Οἱ ἄποικοι
 τοῦ μέλλοντος θάναγκαζόνταν βέβαια νὰ
 φωτίσουν τίς ἀκτίες τῆς Νέας Ἑλβετίας.

— Καὶ γιὰτί δὲν κάνουμε ἀπὸ τώρα
 ἕνα φάρω;. εἶπε μιὰ μέρα ὁ Τζάκ. Πα-
 ραδείγματος χάρι, ἕνα φάρω στὸ Ἀκρω-
 τήρι τῆς Ψεύτικης Ἑλπίδας κι' ἄλλον
 ἕνα στὸ Ἀνατολικό. Ἔτσι τὰ πλοῖα
 θάμπαιναν εὐκόλα στὸν ὄρμη τῆς Σωτη-
 ρίας.

— Κι' αὐτὸ θὰ γίνῃ, ἀποκρίθηκε ὁ
 κ. Ζερμπε. Μετὸν καιρὸ γίνονται βλα-
 Δυστῆρας. Ὁ πλοῖαρχος Αἰττλτων
 δὲν ἔβλεπε ἀπὸ φάρω γιὰ νὰ γυ-
 ρίσῃ τὸ πλοῖο καὶ νὰρθῇ νὰράξῃ ἀντι-
 κρὸς τὸν ὄρμη.

— Ἐπειτα, εἶπε ὁ Τζάκ, μού

φαίνεται πως είμαστε αρκετά ικανοί να φωτίσουμε τα προγόνια του νησιού μας.

— Όλα τα έχει εύκολα ο αγαπητός μας Τζάκ!.. αποκρίθηκε χαμογελώντας ο κ. Ουόλστον.

— Γιατί όχι; υπέλαβε ο νέος. Πόσα δεν κάναμε ως τώρα, και πόσα δεν θα κάνουμε ακόμη με την οδηγία και τη διεύθυνσή σας;

— Ακούτε το κομπλιμέντο;.. είπε ο κ. Ζερμάττ.

— Δεν ξεχνώ ούτε την κυρία Ουόλστον, ούτε την Άννα, εκπρόσωπο ο Τζάκ.

— Τουλάχιστο δε μάς λείπει η θέλψη, είπε η κόρη.

— Και με τη θέληση ύψωνει κανείς φάρους διακόσια πόδια επάνω από την επιφάνεια του ωκεανού! συμπλήρωσε ο Τζάκ.

— Αξίζει τώρα να σημειώσουμε και μια άλλη συνουμία, που έγινε το πρωί της 25 Ιουλίου.

Ο κ. κί' η κυρία Ζερμάττ ήταν ακόμη στην κἀμαρά τους, όταν μπήκε ο Έρνέστος με υφος σοβαρότερο από το συνειθισμένο και με μια ζωηρή λάμψη στα μάτια.

— Ήθελε να ανακοινώσει στον πατέρα του μια ανακάλυψη, που, κατά τη γνώμη του, μπορούσε να έχει σπουδαιότερα αποτελέσματα στο μέλλον.

Κρατούσε στο χέρι του ένα πράγμα, που το έδωσε στον κ. Ζερμάττ, αφού το κοίταξε ακόμη μια φορά.

— Ήταν εν' από τα χαλίκια, που είχε μαζέψει στην κοίτη του χειμάρρου, τότε που είχε πάει με τον κ. Ουόλστον προς αναγνώριση του ποταμού Μόντροζ.

Ο κ. Ζερμάττ έπηρε καίνο το χαλίκι (!) που εύθες τον εξέπληξε το βάρος του. Έπειτα ρώτησε το γιό του γιατί το έφερε με τόσο μυστήριο.

— Γιατί αξίζει τον κόπο να του δείχνω κανείς κάποια εύλαβεια, αποκρίθηκε ο Έρνέστος.

— Μά για καλό λόγο;

— Γιατί το χαλίκι αυτό είναι χρυσίτης!

— Χρυσίτης;.. αλήθεια;..

Κι' ο κ. Ζερμάττ επλησίασε το παράθυρο κι' άρχισε να παρατηρή το χαλίκι στο φως.

— Είμαι βέβαιος γι' αυτό που λέω! εξακολούθησε ο Έρνέστος. Το εξέτασα καλά. Έκαμα ανάλυση μερικών μορίων και μπορώ να βεβαιώσω, ότι αποτελείται κατά με' α μέρος από χρυσάφι σε φυσική κατάσταση.

— Μά μήπως κάνεις λάθος, παιδί μου;..

— Όχι, πατέρα, όχι!

Η κυρία Ζερμάττ άκουσε την ομιλία χωρίς να πη λέξη, όταν να ζητήσει να ιδη το κομμάτι.

(*) Ίδια είδωλα προση. φύλλο

που η ανακάλυψή του δεν της προξενούσε, καθώς φαινόταν, παρ' αδιαφορία.

— Στον Μόντροζ, εκπρόσωπο ο Έρνέστος, έχει πληθος τέτοια χαλίκια. Που θα πη, ότι ο χρυσίτης άφθονεί στο μέρος εκείνο του νησιού μας.

— Και τί μάς μέλει! είπε τότε η κυρία Ζερμάττ.

Ο κ. Ζερμάττ κοίταξε τη γυναίκα του με άπορία γι' αυτή την περιφρόνηση, κι' έπειτα είπε:

— Αγαπητέ μου Έρνέστε, δεν είπες τίποτα σε κανένα για την ανακάλυψή σου;

— Σε κανένα.

— Έκαμες καλά. Όχι πως δεν έχω εμπιστοσύνη στον αδελφό σου και στον κ. Ουόλστον. Αλλ' αυτό είναι μυστικό, που πρέπει να σκεφθῆ κανείς πριν το ανακοινώσει.

— Μά τί φόβος υπάρχει, πατέρα;

— Για την ώρα, κανέναν. Άργότερα όμως.. Για φαντάσου να μάθουν ότι στη Νέα-Ελβετία υπάρχει χρυσάφι! Τι θα γίνει η μέλλουσα αποικία; Θα τρέξουν όλοι οι χρυσοθήρες του κόσμου και θα εκδηλωθούν εύθες όλα τα κακά, όλα τα εγκλήματα που φέρνει η κατάκτηση αυτού του μετάλλου!.. Μια μέρα βέβαια τα χρυσόφορα στρώματα του Μόντροζ θα φανερωθούν. Αλλά δεν άργότερα γίνει αυτό, τόσο καλύτερα. Έκαμες καλά που εκράτησες το μυστικό σου, παιδί μου. Θα το κρατήσουμε και μες.

— Πολύ φρόνιμα μίλησες, είπε στον άντρα της η κυρία Ζερμάττ, και δεν μπορεί παρά να σ' επιδοκιμάσω. Όχι, δεν πρέπει να σ' όψιμα τίποτα, ούτε να ξαναπαίμε στο χειμάρρο εκείνο του Μόντροζ. Δε αφήσουμε να κάμη ο,τι θέλει η τύχη ή καλύτερα ο Θεός, που διαθέτει τους θησαυρούς αυτού του κόσμου και τους μοιράζει όπως θέλει!

Ο πατέρας, η μητέρα κι' ο γιός έμειναν λίγες στιγμές συλλογισμένοι. Η απόφασή τους ήταν να μην έπωφεληθούν από την ανακάλυψη, να φήσουν τους χρυσίτες εκείνους εκεί που βρισκότανε. Πολλά κακά θα πάφευαν έτσι..

Ο χειμώνας ήταν ακόμα στην ακμή του. Χρειάστηκε να κάμουν ύπομονή άλλες τρεις εβδομάδες γιατί η άνοιξη, εκείνο το χρόνο, ήταν όψιμη. Έστερ' από είκοσιτεσσάρων ώρών ανακωχή, η πάλη των στοιχείων ξανάρχισε με μανία μεγαλύτερη. Κι' ήταν Αυγούστος.

— Πρώτη φορά βλέπουμε να βαστούν τόσο πολύ οι βροχές, είπε μια μέρα ο κ. Ζερμάττ. Δώδεκα χρόνια τώρα, ποτέ δεν κλειστήκαμε ως τον Αυγούστο!

— Τι άσχημη ιδέα θα σχηματίσης για το νησί μας, αγαπητή μου Μαίρη! επρόσθεσε η κυρία Ζερμάττ.

— Ήσυχασε, Μπέτση μου, αποκρίθηκε η κυρία Ουόλστον γιατί στην

Άγγλια, το μισό τουλάχιστο χρόνο, κά ναι πολύ χειρότερο καιρό από τούτον.

— Μά εδώ δεν είναι Άγγλια! φώναξε ο Τζάκ. Τρεις εβδομάδες περιμένω τώρα να βγώ κυνηγι. Και κάθε πρωί τα σκυλιά μου με κοιτάζουν, σά να με ρωτούν τι συμβαίνει!

— Ένοιπα σου και το τέλος πλησιάζει, είπε ο Έρνέστος. Και το βαρόμετρο το λέει και το θερμομέτρο. Θάρχιση ή περίοδος των καταιγίδων, που διαδέχεται συνήθως την περίοδο των βροχών.

Πραγματικώς, οι καταιγίδες αυτές που διαρκούν κέντ' έξη μέρες, άρχισαν στις 17 του Αυγούστου, ύστερ' από μια ύψωση της θερμοκρασίας, μια συμπύκνωση της ατμόσφαιρας και μια συσφύρηση μαύρων συννέφων, που ήταν γεμάτα ηλεκτρισμό.

(Έπεται συνέχεια) ΓΡ. ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΣΕΛΙΑΣ ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟΥ

[Του Φωδχτεςλέμειν]

20.

Πάντα να παρατηρή κανείς, πάντα να σκέπτεται, πάντα να μαθαίνει: αυτό είναι η Ζωή, απ' αυτό πηγάζει το ενδιαφέρον μας για τη ζωή, αυτό διατηρεί το ρεύμα της ζωής μας κι' εμποδίζει τη σήψη του. Πολύ σωστά είπαν: «Όποιος δεν κοθῆ πιά τίποτα, όποιος δεν μαθαίνει πιά τίποτα, είναι άξιος ένταφιαμού.»

21.

«Ω, τί θλιβερό πράγμα που είναι η διατάραξη ενός νου εύγενικού!» Δεν γνωρίζω βαθύτερη, ήτικώτερη άδωνη, από αυτή που εκφράζουν τα παραπάνω λόγια του Άμλετ.

22.

Φύλακας στην Άδυναμία δόθηκε η Ύπομονη. Η Άνυπομονησία συχνά καταστρέφει τη Δύναμη.

23.

Ύπομονη! αδελφή σοβαρότερη της Έλπίδας, σωτήριο βάλαμο που γιατρεύει την ψυχή, θαυμαστή δύναμη της Βουλήσεως που κατορθώνει να μη βουλεται με μια καθηκτική άνοχη, — κοίος άσθενής δεν αισθάνθηκε την εύεχη στιγμή της γοητείας σου! Ποίος γιατρός δεν ξέρει πως οι παροξυσμοί του κυρετού ύποχωρούν μπροστά σου, ενώ διαπαισίζονται όταν σ' απομακρύνεσαι από το κρεβάτι του άρρώστου! Σ' βοηθείς να δαμάζωνται οι δριμύτεροι κόνοι, σ' επιταχύνεις τις πιο δύσκολες θεραπείες! Σ' είσαι η δύναμη του άδυνατου, σ' είσαι η τελειότερη, η ώραιότερη αποκάλυψη της ψυχής σά δύναμης Ικανής να γιατρεύη το σώμα.

ΤΟ ΜΑΓΙΚΟ ΤΣΙΜΠΟΥΚΙ

Άραβικό παραμύθι

Μια φορά κι' έναν καιρό, ζούσε στη Βαγδάτη ένας παπουτσή, που τον έλεγαν Τοβάμ και κέρδιζε ίσα-ίσα για να ποσφαινή τις ανάγκες του σπιτιού του. Και όμως ήταν ο πιο τίμιος και ο πιο έλεημων άνθρωπος του τόπου. Κανέναν ύστουχῆς δεν τον παρακαλούσε άδικα. Ο Τοβάμ εύρισκε πάντα σ' ένα τυρτάρι του έργαστηριού του κάποιο νομίσμα να το δώσει, και μάλιστα δεν έδίσταζε να κάνη δώρο ένα γερό ζευγάρι παπούτσια σ' εκείνον που η φτώχεια τον άνάγκαιε να περπατή ξυπόλυτος.

Άπεναντίας, η γυναίκα του η Φατιμέ ήταν φιλάρηγη και διαστραμιμένη, κακιά και φλύαρη, κα' σκανιάς περνούσε μέρα που να μην κάμη σκηνές στον άντρα της, μαλόνοντας τον για τις έλεημοσύνες του, σά να ήταν κακός πράξας. Για να την ήσυχάζη, ο ύστουχιμένος παπουτσή ύποσχόταν να μη ξαναδώρη τίποτα στους φτωχούς, μά η καλή του καρδιά δεν έφρινε κι' εξακολουθούσε τις έλεημοσύνες του.

Μια μέρα η Φατιμέ τον έπιασε να δίνει ένα ζευγάρι παπούτσια σ' ένα κουρειαρή κουλό. Ουμωμένη, ώρμησε τότε πάνω στο φτωχό, του ξαναπήρε τα παπούτσια κα' τον έδιωξε με κλωτσιές. Κατόπι, γυρνώντας στον άντρα της, τούδωσε ένα τέτοιο μπάτσο που άκούσθηκε σ' όλη τη γειτονιά.

Την άλλη μέρα, ο παπουτσή, πηγαινοντας ναγοράση πετσιά, άπάντησε στο δρόμο τον κουλό.

— Κακόμοιρε άνθρωπε, τού είπε, η χωριάτι της γυναίκας μου σε τέρησε χθές τα παπούτσια! Μά δεν πειράζει! κάρε αυτά τα δέκα γρόσια, σου τα δίνω μ' όλη μου τη καρδιά!

— Μά η γυναίκα σου θα σε μαλώση και θα σε δείρη πάλι!

— Τι με μέλει! πρώτη φορά είναι!

— Έχεις καλή καρδιά και θα σε ανταμείψω, γιατί είμαι μάγος. Άκουσα να επαινούν την καλωσύνη σου και θέλησα να βεβαιώθω αν εν' αλήθεια.

Και βιάζοντας ένα κελώριο τσιμπουκι, κάτω απ' τα κουρέλια του, ο σακάτης επρόσθεσε:

— Όταν έχης ανάγκη από λεπτά, να πῆς στη βορεινή κόρτα της Βαγδάτης. Έκαί, έξω από την πόλη, θα σταθῆς έμπρός στο βράχο του Έλ-Γκατούμ, θα γεμίσης αυτό το τσιμπουκι και θα τανάψης λέγοντας: Άμπακανταρούμ! Ο βράχος τότε θα γυρίση και θα ξεσκεπάση το ανοίγμα μιας σπηλιάς που είναι γεμάτη φλωρία. Μπορείς να πάρης, μά να κοιτάξης καλά να μη οβύση το τσιμπουκι σου θά είσαι μέσα στη σπηλιά, είδημ ή πέτρα θα ξαναρθῆ

στη θέση της και θα σε φυλακίση. Ο φιλάρησε τόσο πολύ, ώστε το πράγμα ταν βγῆς έξω, η πέτρα θα κλείση μόνη της. Άκουσε και τούτο. Να μπαίνης πάντα μονάχος στη σπηλιά και η γυναίκα σου να μη μάθη ποτέ λέξη απ' αυτά.

Και ο μάγος χάθηκε ξάφανα, χωρίς ο παπουτσή, σατισμένος, να μπορέση να ιδῆ ποῦ πῆγε.

— Μά την πίστη μου, είπα μέσα του, δε μου κοστίζει τίποτα να δοκιμάσω' ίσα-ίσα που χρειάζομαι μερικά γρόσια για ναγοράσω τα πετσιά μου.

Πῆγε τότε στο μέρος που τού είπε ο μάγος, άναψε το τσιμπουκι του γεμάτο καπνό, πρόφερε τη μαγική λέξη, που έκαμε πραγματικώς να γυρίση ο βράχος, και μπῆκε στη σπηλιά.

Θαύμα! Ήταν γεμάτη νομίσματα, αυτή η σπηλιά! νομίσματα χαλκίνα, ασήμνια και χρυσά!

Ο Τοβάμ, όλο και τραβώντας το τσιμπουκι του που ήταν ύποχρεωμένος να κρατή με τῶνα χέρι, — τόσο βαρύ ήταν, — πήρε, χωρίς να διαλέξη, μια χούφτα νομίσματα.

— Φτάνουν για την ώρα, να πληρώσω τα πετσιά μου, να κάμη μερικές έλεημοσύνες, κι' ένα μικρό δώρο στη γυναίκα μου, σκέφθηκε φρόνιμα. Κατόπι, βγῆκε έξω, έδωσε το τσιμπουκι του, ο βράχος στριφογυρίζοντας ξανάκλεισε τη σπηλιά, κι' επέστρεψε ο παπουτσή στη Βαγδάτη.

Όταν εφθασε σπιτι του, η γυναίκα του φυσικά τον δέχθηκε με βλαστήμιες, γιατί έλειψε τόσο ώρα.

Το κομψό βαζάκι που τῆς έφερε, την ήσυχασε λίγο, μά άπόρησε πολύ που είδε τον άντρα της να της κάνη δώρο, αντί να δώση τα λεπτά του σ' ένα φτωχό, όπως συνήθιζε. Και έπειδή, κατόπι, ο παπουτσή έκανε τότε-τότε κρυφά, καινούργιες επισκέψεις στο μαγικό βράχο, και κάθε φορά έφερε στη γυναίκα του από ένα δώρο και πολλαπλασάζε τα φιλοδωρήματά του στους φτωχούς, η Φατιμέ ύποφιάσθηκε κάποιο μυστήριο.

Μά άδικα ρώτησε τον άντρα της, τον φοβέρισε, τον έδειρε μάλιστα για να τον κάμη να μιλήση, να της πῆ που έβρισκε τα λεπτά. Ο παπουτσή, φρόνιμος, δε θέλησε να πῆ τίποτα. Άδικα τον άκολούθησε, για να τον κατασκοπεύση μπόρεσε να τῆς ξεψύχη.

Μια νύκτα όμως ο Τοβάμ, στον ύπνο του, μίλησε δυνατά για τη σπηλιά, για το τσιμπουκι, για τη μαγική λέξη. Η Φατιμέ τον άκουσε και τον ρώτησε, την άλλη μέρα, με καινούρια έπιμονή, μά άδικα πάντα!

Την εδασάνιζε η ιδέα πως ο άντρας της τῆς έκρυβε κάποιο μεγάλο μυστικό και μίλησε γι' αυτό στις γειτόνισσές της, έλπίζοντας να τη διαφωτίσουν. Και

φιλάρησε τόσο πολύ, ώστε το πράγμα ῆλθε σ' αυτά του καδῆ.

Ο καδῆς αυτός, άνθρωπος άπλητος και άσυνειδήτος, είχε κιόλα παρατηρήσει, από λίγο διάστημα, πως ο Τοβάμ έδινε στους φτωχούς πολύ περισσότερο απ' όσα κέρδιζε φτιάνοντας παπούτσια.

— Μά τον Άλλάχ! είπε, όταν τού μίλησαν για τις φλυαρίες της Φατιμής, πως δεν το σκέφθηκα πῆς γρήγορα; Εί ναι άπελούστο! Ο Τοβάμ έχει κρυμμένο θησαυρό, που απ' αυτόν πρέπει να ώφρηθῶ κι' εγώ!

Έπροντας πως δε θα μάθαινε τίποτα, αν ρωτούσε τον παπουτσή, δεν έδίστασε να φυλακίση την Φατιμέ και να πῆ, στον άντρα της πως θα τῆς έκοβε το κεφάλι αν έπέμενε να μη θέλη να φανερώση το μυστικό του.

Τότε ο καλός παπουτσή ύποχρεώθηκε να μιλήση, γιατί αν και η γυναίκα του ήταν συχνά πολύ ένοχηλική, δεν μπορούσε ώστόσο να φήση να την καταδικάσουν. Θα είχε μεγάλες τύψεις σ' όλη του τη ζωή! Έμίλησε φλοικόν και ο καδῆς, καταγαρούμενος (ήξερε τον Τοβάμ ανίκανο να πῆ ψέμματα), είπε κι' άφησαν ελεύθερη την Φατιμέ και, παίρνοντας μαζί του τον παπουτσή, έτρεξε στη σπηλιά. Κατά τις οδηγίες του Τοβάμ, άναψε το τσιμπουκι, πρόφερε: Άμπακανταρούμ! και μπῆκε.

Έμεινε μια στιγμή ακίνητος, έκαμβος στη θέα του θησαυρού που ήταν μέσα στη σπηλιά. Μά συνῆλθε γρήγορα και, κρατώντας το βαρύ τσιμπουκι με το ένα χέρι, με το άλλο έσπευσε να γεμίση τις τσέπες του.

(Έπεται το τέλος)

Γ. Κ. Γ. ΠΑΤΡΙΑΡΧΟΠΟΥΛΟΣ

ΣΠΟΥΔΕΣ

III

Η πολιτεία, καταγκισμένη, διαλυέται, λές, και ξυθυμάνει.

Στο βράδυ αυτό το νοτερό εν' όλα κάχη και νερό.

Μές στα νερά πάς τρεμοσβύνει και καίει μια μέτρινη σελήνη!

«Ω, αυτά τα δέντρα στη σειρά κι' οι Έκκλησιές, μέσ στα νερά!

Στην ώρα αυτή την περασμένη, άκου! ένα σήματρο σημαίνει...

Σά μια Μητρόπολη οβυστή, εν' η καρδιά μου σφαλιστή.

Μές στην καρδιά μου έχω κλεισμένο ένα μεγάλο Έσταυρωμένο.

Στα πόδια του, φτωχιά πίστη, ή Έλπίδα κλαίει γονατιστή.

ΤΕΛΟΣ ΑΓΡΑΣ

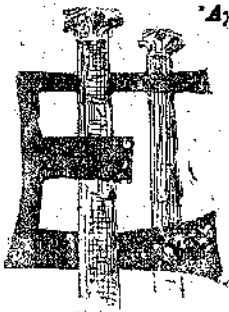
Στις προχθεσινές «Σπουδές» (α. 268) έλάστικη β' σ. 405, αντί «το ὀ σέλινα», να διαβασθῆ «ο ὀ σέλινα».

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

Η ΜΕΓΑΛΗ ΙΔΕΑ

Αγαπητοί μου,

ΠΙ Όθωνος, η ελεύθερη Ελλάδα δεν ήταν παρά ένα μικρό, το μικρότερο ίσως βασίλειο του κόσμου. Δεν είχε ούτε τη Θεσσαλία, ούτε την Επτανήσο.

«Αν ο Κάρολος Ε' έλεγε άλλη φορά: «στο Κράτος μου δεν δίνει ο ήλιος», ο Όθων Α' μπορούσε να λέει: «αυτό Κράτος μου, ο ήλιος ανάτελλει από ένα βουνό και δίνει αντίκρου' εν' άλλο' κι' αυτά τα δυο βουνά, που τα βλέπω από το παλάτι μου, είναι τα σύνορά μου.» Και όμως, από τότε, το μικροσκοπικό Βασίλειο διειρηόταν από την Ανατολή, να γίνει η παλιά Βυζαντινή Αυτοκρατορία και να κάμει πρωτεύουσα του την Πόλη, διώχνοντας τον Τούρκο στην Κόκκινη Μηλιά! Το τολμηρό αυτό όνειρο ήταν η Μεγάλη Ίδέα. Από το Βασίλειό ως τον τελευταίο του υπήκοο, όλοι οι Έλληνες ήταν Μεγαλοϊδεάτες. Την πραγματοποίηση μάλιστα του όνειρου τη θεωρούσαν ζήτημα όλιγου καιρού. Έχουμε παραδείγματα ανθρώπων που δεν έβαφτιζαν τότε τα παιδιά τους, για να τα βαφτίσουν λίγο αργότερα στην Άγια-Σοφία. Κι' άλλων που δεν έκτιζαν σπίτι στις Αθήνας, για να κτίσουν μεθαύριο στην οριστική πρωτεύουσα, τη μεγάλη...

Ποιός, ακούγοντας τότε γι' αυτούς τους ανθρώπους, δεν θα τους έπαιρνε για τρελλούς; Η Τουρκία ήταν ο Γίγαντας κι' η Ελλάδα ο Νάνος που καυχόταν πως θα τον τσάκιζε. Όχι μόνο οι ξένοι κρυφογέλοσαν μ' αυτή τη μεγαλομανία των Έλλήνων, — αν κι' εθαύμαζαν την ανδρεία των Άγωνιστών του 21, που κατόρθωσαν να ελευθερώσουν έστω και μια μικρή γωνία, — αλλά κι' οι ίδιοι οι Έλληνες, σε στιγμές να πούμε φρονιμάδας, αναγνώριζαν την τρέλλα τους κι' απορρίπταν να... βαφτίσουν τα παιδιά τους ή να κείνουν τα σπείτια τους στές Αθήνας. Κι' όμως! Από την εποχή εκείνη ως τα σήμερα, λίγο-λίγο, σιγά-σιγά, αλλά σταθερά, η Μεγάλη Ίδέα δεν έπαψε να πραγματοποιείται. Το μικροσκοπικό Βασίλειο ολοένα μαγαλώνει, ολοένα ξαπλώνεται. Και πρώτα-πρώτα, ύστερ' από την έξωση του Όθωνος και με τον έρχομό του Γεωργίου Α', ενώνεται με την Ελλάδα η Επτανήσος.

Όταν έρχομαι κι' εγώ τον κόσμο, στη Ζάκυνθο, ήταν πολύ νωπά τα μεγάλα εκείνα γεγονότα κι' έχω πολλές παιδικές

ανάμνησεις σχετικές με την «Ένωση». Στο πατρικό μου σπίτι, υπήρχε ακόμα η ελληνική σημαία, που αναπετάσθηκε 'ς ένα παράθυρο την ημέρα της εθνικής χαράς. Για την ημέρα αυτή, αξεχάστη για πάντα, μου μιλούσαν συχνά οι μεγαλύτεροι. Και σε πολλά καταστήματα έβλεπα εικόνες, χρωμολιθογραφίες, κρεμασμένες από τότε, που παρίσταναν τη Μητέρα Ελλάδα ναγκυλιάζει την Κόρη της Επτανήσος, με την επίγραφή: «Χαίρε, Επτανήσο, πρόδρομη των δούλων αδελφών!» Κάθε χρόνο, την 21 Μαΐου, επέτειο της Ένώσεως, γινόταν μεγάλη γιορτή, δμοια σ' ένθουσιασμό και σ' χαρά με την αρχική εκείνη, κι' ακουγόταν πάλι το περίφημο ποίημα του Βαλαωρίτη:

«Ανοίξε, Μάννα μου γλυκειά, την άφραση άγκυλιά σου Κι' άγκυλιάσε τα τα φτωχά, τα μαύρα τα παιδιά σου!»

που ο ίδιος ο ποιητής, παραστικός από τη Ζάκυνθο, το είχε πρωτοπαγγείλει. Μπορώ λοιπόν να πω πως τη χαρά της μεγάλης εθνικής ημέρας, με την ένωση της Επτανήσος, την αισθάνθηκα κι' εγώ. Ήταν η πρώτη της ζωής μου. Άλλα να που δεν ήταν η τελευταία! Εσπούδαξα ακόμα στο Γυμνάσιο, όταν ενώθηκε με την Ελλάδα η Θεσσαλία και μέρος της Ηπειρού.

Πέρασαν άλλα τριάντα χρόνια. Για τη ζωή ενός ανθρώπου είναι πολλά για τη ζωή ενός Έθνους μια στιγμή. Και σε τόσο μικρό διάστημα, ενώνεται με την Ελλάδα η Μακεδονία, η Ήπειρος, η Κρήνη, η Σάμος, η Μυτιλήνη... Λίγα χρόνια ακόμη, — ακόμη μια στιγμή, — και γίνεται ελληνική κι' η Θράκη, κι' η Σμύρνη, κι' όλα τα νησιά του Αιγαίου. Δεν λείπει παρά η Πόλη. Άλλα κι' αυτή, από τα νέα μας σύνορα, απέχει τόσο λίγο, ώστε να διακρίνεται ο θόλος της Άγια-Σοφιάς. Έπειτα, ελληνικές στρατός βρίσκεται ολοένα και μέσα στην Πόλη, κι' ανοικτά το Δαρδανέλλο άφίγουν τα πολεμικά μας πλοία ναγκυροβολούν αντίκρου στη θρυλική Έκκλησία και να τη χαιρετούν με τη σταυροφόρα σημαία...

Δεν ήταν λοιπόν καθόλου τρελλοί οι Μεγαλοϊδεάτες του μικρού Βασιλείου. Άπεναντίας έβλεπαν μπροστά, έμάντευαν καλά, προαισθανόνταν τα πεπρωμένα της Φυλής. Τρελλοί και άνοητοι ήταν οι άλλοι, που μουρμούριζαν, λιγοψυχούσαν κι' απελπιζόνταν. Δεν πέρασε ακόμα ένας αιώνας απότου σηκώθηκαν οι πάπποι μας και δημιούργησαν με τα σπαθί τους εκείνο τον πυρήνα, — το μικρό ελεύθερο Βασίλειο, — και το βασίλειο αυτό, άπλωμένο σήμερα σε δυο ήπειρους, πλησιάζει να γίνει η παλιά Βυζαντινή Αυτοκρατορία!

Αυτό το βασίλειο μ' σταθερά μεγαλωμα, που εύτυχιστα να το παρακολουθήσω στη ζωή μου σχεδόν από την άπελευθέρωση της ιδιαίτερας μου πατρίδας, — την

ένωση της Επτανήσος, — συλλογιζόμου προχθές, ενώ χαρμόσυτες καμπάνες, θριαμβευτικές κανονίες και μυριστόμοις ζητωκραυγές αντίλαλοσαν την υπογραφή της Ειρήνης. Η Μεγάλη Ίδέα ήταν να μεγαλώσει η Ελλάδα όσο σχεδόν μεγάλωσε στις ημέρες μας. Κι' έπειτα; Άφού μεγαλώσει ακόμα, άφού πραγματοποιηθή το όνειρο των πάππων μας στην έντέλεια, δεν θα υπάρχει πιά Μεγάλη Ίδέα; — «Ω, θα υπάρχει! κι' ακόμη μεγαλύτερη! Οτι είναι η Ίδέα εκείνη, που θέλει την Ελλάδα φωτεινό κέντρο πολιτισμού, προωριμένο να ξαναφωτίσει όχι μόνο την Ανατολή, αλλά τον κόσμο ολό: Ένας πολιτισμού ανώτερου από το Βυζαντινό, που ήταν ο ανώτερος της εποχής του' ενός πολιτισμού όμοιου με τον Άρχαιο Έλληνικό, που ήταν ο ανώτερος απ' όσους είδε ο κόσμος!»

Τη νέα αυτή Μεγάλη Ίδέα την έχουν από τώρα πολλοί. Άδριο θα την έχουν περισσότεροι. Μεθαύριο θα την έχουν όλοι. Είναι κι' αυτή από τα πεπρωμένα της Φυλής. Και θα πραγματοποιηθή όπως η Μεγάλη Ίδέα των πάππων μας. Σεις που έρχεσθε, ενώ έμεις φέρουμε, γι' αυτήν θα έργασθητε.

Σας ασπάζομαι ΦΑΙΔΩΝ

ΧΩΡΙΣ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΟΥ ΗΕΣΤΟΡ ΜΑΛΟΤ
[Βραβευμένο από την Γαλλ. Ακαδημία]
ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΔΗ΄

Η Άννα εξακολουθούσε να μου δείχνει την αντίπαθεία της με όλους τους τρόπους, ενώ η Καίτη δεν αγαπούσε παρά τα γλυκά που της πήγαινε' αλλά εγώ δεν άποφάσιζα νακούσω τη συμβουλή του Μαρτίνα, ούτε να τον πιστέψω όταν μ' έβεβαίωνε πως δεν ήμουν αγίος, πως μίστερ Δρίσκολλ, Ναιμιφάλλω, βέβαια, μπορούσα' και δυστυχώς μπορούσα πολύ. Δεν μπορούσα όμως και ναχω καμιά βεβαιότητα, είτε πως ήμουν, είτε πως δεν ήμουν...

Άργά, πολύ άργά περνούσε ο καιρός. Άλλά οι μέρες διαδέχθηκαν τις μέρες, οι έβδομάδες τις έβδομάδες, και τέλος έφθασε η στιγμή που η οικογένεια Δρίσκολλ έπρεπε να φύγη από το Λονδίνο για να τριγυρίσει την Άγγλία.

Τα δυο άμάξια χρωματίσθηκαν άπέξω και παραγεμισθήκαν με όσα έμπορεύματα μπορούσαν να χωρέσουν, για να πουληθούν στη περιόδεία του καλοκαιριού.

Πόσα πράγματα, και πως κατόρθωσαν να τα χάσουν όλα σε δυο μόνο άμάξια! Έφάσματα, πλεχτάρια, μαντήλια, κάλτσες, γιλέκα, πανταλόνια, κομπιά, κλωστής, μπαμπάκι, μαλλί για κέντημα, μαλλί για πλέξιμο, βελόνες,

φαλλίδια, ξυράφια, σκουλαρξια, δακτυλίδια, σακούνια, κομμάδες, βερνίκια, σκόνες για τις άρρώστειες των άλδγων και των σκυλιών, γιατρικά για τα δόντια, νερά για να δυναμώνουν τα μαλλιά κι' άλλα για να τα βάφουν!

Κι' όσο ήμασταν κει, βλέπαμε να βγαίνουν από το υπόγειο δάματα έμπόρευμάτων, που είχαν φθάσει στην αύλη του Κόκκινου-Λέοντος όχι κατ' εύθειαν από τα μάγαζια, έπου πουλούν συνήθως αυτά τα πράγματα.

Έγτερα άγοράσθηκαν κι' άλογα για τα φορτωμένα άμάξια' από που και πώς, δεν ξέρω' τα είδα όμως που ήλθαν, κι' όλα πιά ήταν έτοιμα για το ταξίδι.

Έμεις τί θα κάναμε; Οτι μίναμε στο Λονδίνο με τον παππού, που αυτός δεν άφινε την αύλη του Κόκκινου-Λέοντος; Θα γινόμαστανε πραγματευτάδες σαν τον Άλλεν και το Νέδ; Η θάκολουθούσαμε τάμαξια σά μουσικοί, με τα όργανά μας, για να παίξουμε στις πόλεις και στα χωριά, που άπαντούσαμε στο δρόμο μας;

Ο πατέρας μου, βλέποντας πως κερδίσαμε άρκετά με [το βιολι και με την άρπα, άποφάσισε να μās πάρη και μās μαζί του, αλλά για μουσικούς. Και μās άναγκάσισε την άπόφασή του την παραμονή.

— Πάμε στη Γαλλία! μου έπικε ο Μαρτίνα. Άς έπωφεληθώμε από την πρώτη εύκαιρία που θα παρουσιασθή, για να το σκάσουμε!

— Και γιατί να μην άκολουθήσουμε τους γονείς μου, που θα γυρίσουν όλη την Άγγλία;

— Γιατί θα πάθουμε συμφορά. — Μπιά! Στην Άγγλία μπορεί να βρούμε την κυρία Μίλιγκαν.

— Έμένα μου φαίνεται, πως πιο πιθανό είναι να τη βρούμε στη Γαλλία.

— Άς δοκιμάσουμε πρώτα στην Άγγλία και κατόπι βλέπουμε.

— Έξερεις τί σου άξίζε σένα;

— Τι;

— Να σάφήσω και να γυρίσω στη Γαλλία μονάχος μου.

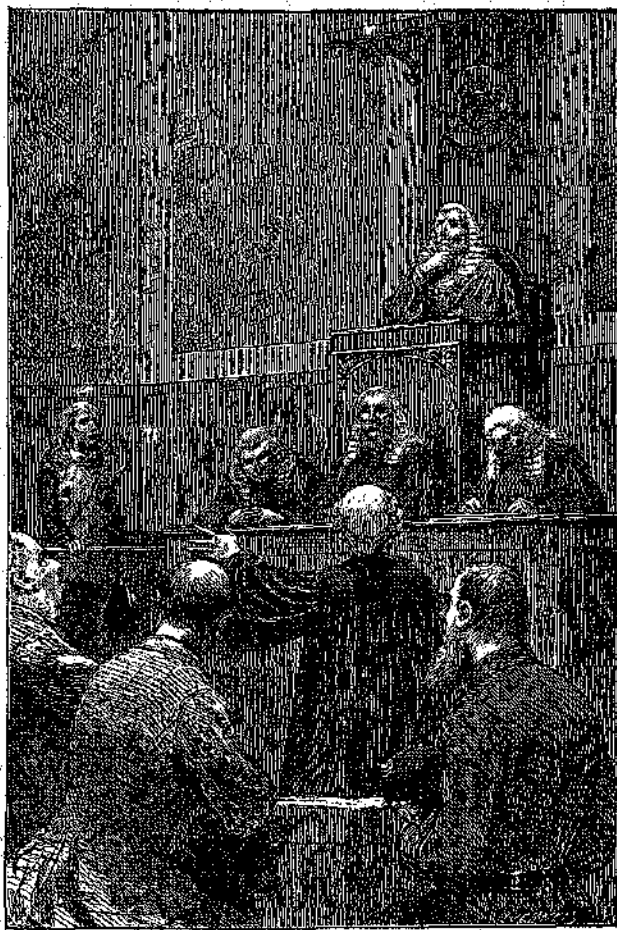
— Έχεις δίκιο. Και σε παρακαλώ να το κάμης. Ξέρω πως δεν έχω το δικίωμα να σε κρατήσω και πως από μεγάλη σου καλωσύνη μένεις μαζί μου. Φύγε λοιπόν, πήγαινε να ιδής τη Λίκα και να της πής...

— Άν την έβλεπα, θα της έλεγα, πως είσαι κακός κι' άνοητος για να σκέπτεσαι πως μπορεί να σάφήσω τώρα που είσαι δυστυχισμένος! Μά τί κακό

είδες από μένα, για να έχης τέτοια ιδέα; Πίς μου, σου έκαμα ποτέ τίποτα; Τίποτα!... Έμπρός λοιπόν! Δρόμο!

Και να μας πάλι στους δρόμους, στους μεγάλους δρόμους τους έξοχικούς!

Άλλ' αυτή τη φορά δεν είμαι πιά ελεύθερος να πηγαινω όπου θέλω και να κάνω, δετι μάρεσει: άκολουθώ την εύκογένεια Δρίσκολλ. Κι' όμως, φεύγοντας από το Λονδίνο, μου φαινόταν σαν να ελευθερωνόμου. Δεν θα ξαναέβλεπα την αύλη του Κόκκινου-Λέοντος, ούτε την κατακακτή εκείνη που, χωρίς να το θέλω, τραβούσε τα μάτια μου άκατανίκητα. Πόσες φορές ξόνησα τη νύχτα τρομαγμένος, επειδή είχα ιδή στονειρό

«Μπροστά στο έδαλιό μου ήταν ένας άνθρωπος με τίθενο» και με περνούσα...

μου, στον εξιάτη μου, ένα κόκκινο φως να μπαίνει από το παραθυράκι μου! Ήταν όνειρο, φαντασία, άλλ' άδιάφορο! Αυτό το φως το είχα ιδή μια φορά κι' ήταν άρκετό για να το αισθάνουμαι πάντα μπροστά στα μάτια μου, σε μια φλόγα να με καίη!

Περπατούσαμε πίσω απ' τάμαξια και αντί τις βρομερές και νοσηρές άναθυμιάσεις του Μπέθναλ-Γκρήν, άναπνέαμε τον καθαρό άέρα των ύψαιων έξοχών που διασχίζαμε, και που αν δεν είχαν

γκρήν στονομά τους, είχαν όμως πολύ πράσινο για τα μάτια μας και κελαϊτισμούς για ταυτία μας.

Την ίδια μέρα που φύγαμε, είδα πως πουλιόνταν τα έμπορεύματα εκείνα που είχαν κοστίσει έτσι φθηνά. Είχαμε φθάσει 'ς ένα μεγάλο χωριό και τάμαξια είχαν άραδιασθή στη μεγάλη του πλατεία. Καταιβάσθηκε τότε η μπροστινή πλευρά κάθε άμαξιού κι' εφάνηκαν όλα τα έμπορεύματα που ήταν σωρευμένα μέσα.

— Έλάτε στη φθηνεία! έλάτε στη φθηνεία! φώναζε ο πατέρας μου στους χωρικούς' πουθενά δεν θα βρήτε τέτοιες τιμές. Έπειδή δεν πληρώνω ποτέ τις πραγματείες μου, γι' αυτό τις πουλώ τόσο φθηνά. Δεν τις πουλώ τις χαρίζω! Έλάτε στη φθηνεία! Κι' άκούγα ανθρώπους, που έβλεπαν τις τιμές, να'λένε φεύγοντας:

— Καλέ, αυτά τα πράγματα θα είναι κλεφτά!

— Μ' άφού το λέη και μόνος του...

Άν έρριγναν τα μάτια τους σε μένα, η κοκκινάδα του πρόσώπου μου θα τους έδειχνε πόσο βάσιμες ήταν οι ύποψεις τους...

Ο Μαρτίνα την παρατήρησε και το βράδυ, αν και συνήθως άπέφυγε να μου μιλή καθαρά γι' αυτό το ζήτημα, μου έπικε:

— Θα μπόρέσης να ύποφέρης για πάντα αυτή τη νεροπή;

— Μη μου το λές, αν δεν θέλῃς να την αισθάνουμαι σκληρότερα.

— Αυτό βέβαια δεν το θέλω. Θέλω μόνο να γυρίσουμε στη Γαλλία. Σου είπα πως θα πάθουμε συμφορά. Στο ξαναλέω, γιατί μου φαίνεται πως δεν θάργηση. Σήμερα' άδριο, η άστυνομία θα θελήση να μάθη πως ο μίστερ Δρίσκολλ μπορεί να δίνη τόσο φτηνά τις πραγματείες του. Και τί θα γίνει τότε, σε παρακαλώ;

— Μαρτίνα, κάψε...

— Να σου πω λοιπόν, εγώ τί θα γίνει; Θα μās πιάσουν

όλους και θα μās χάσουν στη φυλακή. Και σένα, και μένα, που δεν κάναμε τίποτα. Γιατί πως θάμποδείσουμε πως δεν κάναμε τίποτα; Ποιός θα μās ύπερασπισθή; Μήπως δεν τρώμε και μεις φωμι άγορασμένο με τα λεπτά αυτών των πραγματών;

Αυτή η ιδέα ποτέ δεν μου είχε περάση από τον νού. Και τώρα μου έρχόταν σαν κατακεφαλιά. Οτι μās έπισαν για κλέφτες!... (Έπεται συνέχεια)

ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

ΤΑ ΦΤΕΡΑ ΠΟΥ ΑΝΟΙΓΟΥΝ

Το ρόδο για να κνήμη κάποιος πό... και στο κρημνό την άκρη εύθης...

ΑΠΕΝΑΝΤΙ ΣΤΟΝ ΠΟΡΟ

Προχωρώ ανάμεσα από χαμηλά σπιτάκια, ριγμένα δώ και κεί...

Μααίνο μέσ' απ' την ξύλινη πόρτα του, ελπίζοντας πως θα βρω...

Τι να τ'άπαντησω!... Δέ βρήκα λέξη!

ΑΓΓΕΛΟΥΔΙΟΥ ΕΠΙΤΑΦΙΟ

Μιά 'Ηλιακίδα που τό σπίτι μας... Τά μάτια τὰ σκοτεινωμένα και...

ΤΟ ΕΛΛΗΝΟΠΟΥΣ

Κλείσε μέσα στη ψυχή σου την 'Ελλάδα και θά την αισθανθής...

Ακείνο δεν είν' εφευρεθὴ τό χαρτί... οι πλάκες είχαν στην επιφάνεια...

Μ' ἀνάω τριαντάφυλλο που βγάξει τὴ μορφὴ του...

ΤΡΙΑΝΤΑΦΥΛΛΟ-ΖΩΗ

Μ' ἀνάω τριαντάφυλλο που βγάξει τὴ μορφὴ του στο περιβόλι τὸ μωροφόρο...

ΠΑΙΔΙΚὸΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ὁ μπαμπᾶς τῆς Ματωμένης Δύσης... Ἐίδας, παιδί μου, τὴ φωνὴ...

ΚΑΛΟΚΑΙΡΙ ΕΥΧΑΡΙΣΤΟ ΠΕΡΝΟΥΝ ΟΙ ΕΥΦΟΔΙΑ ΟΜΕΝΟΙ ΜΕ ΤΟΜΟΥΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΚΑΙ ΤΗΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗΣ.

ΜΙΚΡΟΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ ΖΩΓΡΑΦΙΚΗΣ

Θέμα: 'Η Γαΐθουροκαβαλλάρια. Μιά συντροφιά, μιά παρέα, — μισητή ή μεγάλη, ἀδύνατο — ἀπό παιδιὰ...

ΠΑΙΔΙΚὸΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ὁ μπαμπᾶς τῆς Ματωμένης Δύσης... Ἐίδας, παιδί μου, τὴ φωνὴ...

ΚΑΛΟΚΑΙΡΙ ΕΥΧΑΡΙΣΤΟ ΠΕΡΝΟΥΝ ΟΙ ΕΥΦΟΔΙΑ ΟΜΕΝΟΙ ΜΕ ΤΟΜΟΥΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΚΑΙ ΤΗΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗΣ.

ΜΙΚΡΟΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ ΖΩΓΡΑΦΙΚΗΣ

Θέμα: 'Η Γαΐθουροκαβαλλάρια. Μιά συντροφιά, μιά παρέα, — μισητή ή μεγάλη, ἀδύνατο — ἀπό παιδιὰ...

ΠΑΙΔΙΚὸΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ὁ μπαμπᾶς τῆς Ματωμένης Δύσης... Ἐίδας, παιδί μου, τὴ φωνὴ...

ΑΛΛΑΗΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ 'ΔΙΑΠΑΡΑΣΕΩΣ, 'Αθήναι, 4 Αύγουστου 1920

ΜΙΚΡΟΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ ΖΩΓΡΑΦΙΚΗΣ

ΣΑΣ θυμίζω, ὅτι σὲ τὸ Διαγωνισμὸ τοῦ Ἐσπαθώματος...

ΠΑΙΔΙΚὸΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ὁ μπαμπᾶς τῆς Ματωμένης Δύσης... Ἐίδας, παιδί μου, τὴ φωνὴ...

προκηρυχθὴ Διαγωνισμὸς, ἢ ἄλλοτε ποῦ...

ΜΙΚΡΟΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ ΖΩΓΡΑΦΙΚΗΣ

ΣΑΣ θυμίζω, ὅτι σὲ τὸ Διαγωνισμὸ τοῦ Ἐσπαθώματος...

ΠΑΙΔΙΚὸΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ὁ μπαμπᾶς τῆς Ματωμένης Δύσης... Ἐίδας, παιδί μου, τὴ φωνὴ...

εἶναι ἄλλο. Κι' αὐτὸ τὸ ἀκολουθῶ, ὅχι μόνο γιατί εἶμαι ὑποχρεωμένη...

ΜΙΚΡΟΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ ΖΩΓΡΑΦΙΚΗΣ

ΣΑΣ θυμίζω, ὅτι σὲ τὸ Διαγωνισμὸ τοῦ Ἐσπαθώματος...

ΠΑΙΔΙΚὸΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ὁ μπαμπᾶς τῆς Ματωμένης Δύσης... Ἐίδας, παιδί μου, τὴ φωνὴ...

ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ

Διά 1 ζώσ 3 τὸ ποῦδ ποστώσεσ λευτὰ 50...

—το Παλληκάρη της Δοϊράνης με Λαφ. τ. Μουσ., *Απελευθ., Μικρασιατά, Διαβολοκόρ., Σαμουροπούλ.— το Μή με Αφρομένη, με Ρεζενιά, Μαυρομάτα, *Ιουδήθ.—δ' Ονειροπόλος με Καμείλ., Κνύθρ., Γκρατζιέλ., Μαργαρίτ.— η Σπυθή Μαρκηρά με *Ιργιέν. εν Τάφρ., *Ιερ, τ. Πόνου, Διμ. Χάρβ., Θαλασ. Νόμην.— το *Ανθιαμένο Ουμαράκι με Θαλασ. Αθων, Αδα Φόξτροι., *Ιερ. τ. Ταιγ., Δείνα, Τάδε, *Ανεμιάν., Σαρινοσι., Νιμοιά., Προσφυγοπούλ., Καλαμιάν.— το *Γκο ντ' *Όρο με Χουσοιαλ. τ. Σραμισιάν, *Ελπίδοκλ. Πορφ., Αδα Φόξτροι, *Ιουδήθ, Δίλικαν, Νέλιε. *Ανταλοΐζι, Ρεζενιά.— ο Γουμισοπόλο με Γυαπωνέζο, *Ανθροσι. Βινίκιον, Λευτερομ., *Αϊβαλί, Διαβάνη.— το Μέλλιον της Ελλάδος με *Γαπό. τ. Χουσοιθ., *Μελλία. Κυρίαν, Μις Χέριμπν, Νιμοιάη, Γιοσνιτζέ, *Ιουδήθ.— δ' Υποβόχχιος Θαλασοπόρος με Τρελ. Διαβολάκι, Βελουθ. Τελαντάφ., *Στρατιλάτ. τ. *Ελλήνων.— το Τρεμοσβόνου *Αστέρι με *Εξωτερικ., Παράξ. Ποιγηπίεσ., Αμομονηθ. *Υπαρξίν.

Η Διάπλασις ασπάζεται τους φίλους της: *Κατεργόμενον (το είπα στην ύλη της τών Μ. Μυστικόν, αλλά δεν εγγυώμαι ότι θα το θυμάται πάντα) για το άλλο, στείλε) Μεσομβριών *Αστέρια (αυτό σου ενέκρινε και χαιρώ πάρα πολύ) *Οχράν *Ανάμνησιν (ναι, σ'άργει) *Γκο ντ' *Όρο (πολύ καλά στείλε κι άλλα να διαλέξω) Χρ. *Αλ. Ούξ. (μην κόρη τον κόπο έκτενεϊς ιστορίες δεν δεχόμαι) *Εθνικήν *Ενόστιμα (αν έγγραφει φέμματα θα τα θέλεις δι' αγοράστιν, θα περνούσαν βέβαια) με πάλι πάλι να γράψη κανείς φέμματα;) **Γ. Ν. Καρλ.** (θαλασ, ευχαριστώ) καλύμματα δεν ύπαρξουν) **Γαλασιωμόνον Μενεξίν** (σ' ευχαριστώ για όσα γράφας) αλλά η Νηρηθί θα έκλημόνησε την παραγωγή σου, γιατί ακόμη δεν έβρήν) **Νικ. Γ. Σουγιρ** (όχι) **Φωνή της *Ηπειρου** (το εσημαίωσα) **Δημ. Σ. Κόκκινον** (βραβείον έστειλα) πρότασις δευτε: ναι, κι' ο κ. Θ. εδ ήθελε να σου απαντήσει ιδιαιτέρως, αλλά λαμβάνει τόσα γράμματα, που του είναι αδύνατο) **Χ. Λεφ.** (ευχαριστώ πολύ) αλλά έχω ακόμη τον συνεργάτη μου, ο οποίος περιμένει την ευκαιρία να εταρχισθ) ***Υψηλόν Δενδρολόφον** (βραβείον έστειλα) ***Μικρών Βολιόστριων** (και τώρα, και όποτε κι' αν έγγραφη, μπορεί να λάθη και τα προεκδοθέντα φυλλάδια, από της Δεκεμβρίου) **Γ'λαυκ.** ***Αθηνών** (βραβείον έστειλα) τώρα, δυστυχώς, δια έχουν σχέσην και η αντικατάστασις έχεις κατ' ανάγκην) **Μικρόν Γόστια** (έχεις καλώς) **Μέγαν *Αλέξανδρον** (αδύνατον!) **Αδα *Αρλενίου** (ο συλλέκτης σ' ευχαριστώ πολύ για τα γραμματόσημα) **Αδριανή της Μουσιμής** (δ' εχρα στείλε) **Αθων της Δευτεριάς, Σπυροκάνων *Αστέρια, Βινίκιον κτλ. κτλ.** **Νηρηθία του Βέρκιου, Πάφρον Ροδάθην, Οίστρον** (θαλασ, ευχαριστώ) **Αγγέλιον Ειρήνης, *Υποβόχχιον Θαλασοπόρον, *Ιαρον, Μή με Αηρωμένον** (στείλε) **Είς όσας** επιστολάς έλαβα μετά την **8 Αυγούστου**, απάντησα εις τὸ προσηχ.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

[Συνέχεια του 189ου Διαγωνίου. Δύσων 'Ιουλιού-Αυγούστου. Αι λύσεις δεικνύει μέχρι της 3ης 'Οκτωβρίου, αλλά και πέραν της προθεσμίας ταύτης εφ' όσον δεν θα έχουν ακόμη δημοσιευθῆ, όπως και τῶν προηγούμενων φυλλοδίων.]

515. Δεξιόγραφος

Τῶνα, εἶν' ἄνομα συχρό.
—Μά σέ πτώση κλητική,
Τάλλο, ἄπλο ἀρίμητικῶ.
Καί τὰ δύο τώρα μαζί,
Μέρος λόγου ἀπ' τὰ κλιτὰ
Σχηματίζου μιά χαρά.
*Εὐστάθ' ὑπο ἄμν. Γ. Κούθα

516. Συλλαβήγραφος

Σ' ἓνα σύνδεσμο κοινά
Κάτοικο μῆδε χώρας βάλω
Ποῦ εἶναι πάλι ἐλληνική
Κι' ὄρυκτὸ ἀπ' τὰ πιὸ κοινά
Καί τὸ χρίσμα σου βγάλω
Στὴ στιγμῇ!
*Εὐστάθ' ὑπο Γε. Α. Καχεριμάνη

517. Μεταγραμματισμός

Με μελάνια καὶ χαρτιά
Τὴν ἡμέρα μου περνῶ
Τὸ λαμό μου ἂν ἀλλάξῃς.
Με μελάνια μὴ ζυγιάσῃς
Στὰ παντὰ που πολεμῶ,
Γιατὶ σφάλισο βάρπαξῃς.
*Εὐστάθ' ὑπο τῆς Λύρας τοῦ 'Ομήρου

518. Αναγραμματισμός

Κάποιε μέταλλο εἶμ' ἐγώ.
*Ἄν με ἀναγραμματίσῃς
Καί μου ἀλλάξῃς ἓνα γράμμα,
Μάνη ἀρχαῖο θάναστῃς.
*Εὐστάθ' ὑπο τῆς Βασπορίδου

519. Σίγμα

- + + + + + = Γοργών.
- * + * * * = Σύμβολον θεοῦ.
- ** + * * * = Νῆσος τ. Αἴγαίου
- ** * + * * = Γυνή τ. Π. Διαιθ.
- ** + * * * = Χώρα τ. Μ. Βρετ.
- * + * * * = Μυθογράφος.

+ + + + + = Ἄρχ. Βασίλισσα.

* Εἰς τὰς διαγωνίους, ἔκω, δεξιὰ κάτω, δημοτικὸς ἦρος.

520. Τρίγωνον

- * * * * * = Κατοικίδιον.
- * * * * = Μέλος.
- * * * = Στοιχεῖον.
- * * = Ἄνοιγμα.
- * = Συμφωνον.

Καί καθέτως τὰ ἴδια.

521. Ἐπιγραφή

*Εὐστάθ' ὑπο τοῦ Φοῖβου *Αστέλλωνος
Τ Κ Λ Ε Ι Ε
Ο Α Ο Π Ν
Ν Α

Ζητεῖται ἡ ἀνάγνωσις.

522-526. Μαγευθῆ Συλλαβῆ

Τῆ ἀνταλλαγῇ μίας οικειόποτε συλλαβῆς ἐκάστης τῶν κάτωθι λέξεων διὰ μίας ἄλλης, ἐκ δύο γραμμάτων, πάντοτε τῆς αὐτῆς, νὰ σχηματισθῶν ἄνευ ἀναγραμματισμοῦ ἄλλαι τόσαι λέξεις:
*Ασθενής, φθονερός, θέρος, πρόθεσις, ἄνοιξις.
*Εὐστάθ' ὑπο τοῦ 'Ιππίστου τῆς Τέχης

527. Ποικίλη Ἀρσενική.

Τὸ πρῶτον γράμμα τῆς πρώτης τῶν κάτωθι ζητούμενων λέξεων, τὸ δεύτερον τῆς δευτέρας, τὸ τρίτον τῆς τρίτης· καί ὅστω καθέτης, ἀποτελοῦν νῆσον τοῦ Αἴγαίου:
1, Ἀκρωτήριον τῆς Ἑλλάδος. 2, Μυθικός ἦρος. 3 Ποταμὸς τῆς Ἑλλάδος. 4, Μέρος δευδερθάνων 5, Ἀστροκράτωρ Ρωμαιοῦ.
*Εὐστάθ' ὑπο τοῦ *Ανθιαμένου Κλασίου

528. Φωνηεντόλιπον

γπτ - τς - χδρς - μν
*Εὐστάθ' ὑπο τοῦ Διπλένου

529. Γεῖφος

Περὶ 7,30'—8,25' ἔ'ως τοῦ λόγου
9,10'—3,20' ἔ'ως τοῦ λόγου
*Εὐστάθ' ὑπο τοῦ Θεοφάνου τ. Δικαίου

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευμ. **Λοκίς**, τοῦ φύλλον 22
311. Γηροσύνης (Γῆ, Ριον, εἰς.)—312. *Αρα (α, Ρα) ἀρά.—313. Πόλος—Βόλος.—314. Κύνελος—κυνέλη.
315 Ο Α Υ Μ Π Ο Σ 316. *Αρα—Ρα—
Δ Σ Ο Υ α + (ἀν-δν-)
Υ Σ Τ Ε Ρ Ο Ν ω + (δσπ-ν-)
Μ Β Ω Ε —) δς—*Α. Θ. ο. σ.
Π Ο Ρ Ω Ε Σ — 317—321. Διὰ
Ο Ο Ε Ι τοῦ Ρ. δ. ο. σ.
Σ Υ Ν Ε Σ Ι Σ π ῶ ρ ο ς κ ο ῖ -
μ α, ε ὀ ρ ῖ ς, *Α. σ.
ν ο ς.—322. 23x2—18: 7+8—10—0.—323.
ΚΡΑΣΟΣ (Κόρος, ΕΡίς, κλασματικός,
Πανέλληνος, ἦμερος, ἀνακασ.)—324.
Μίση τοῦς πόλους.— 325. Σ ο φ ο ἰ ς
ζ ρ ῶ. (σ - οφ εἰς κ' εἰδ.)

ΤΟΜΟΙ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΗΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

Τῆς Α' Περιόδου (1879—1893)
ἀπὸ τοῦ ἐκδοθέντος 24 τόμους
ὑπάρχον ἄκομη μόνον οἱ ἔ.
ἕξ ἐννέα: 6ος, 7ος, 12ος, 14ος,
18ος, 19ος, 20ός, 21ος καὶ 24ος.—
*Ἐκαστος τόμος δραχ. 5, ταχυδρομικῶς δὲ ἀποστελλόμενος **δραχ. 5,50** διὰ τὸ *Ἐσωτερικὸν καὶ **δρ. 5,60** διὰ τὸ *Ἐξωτερικόν.

Τῆς Β' Περιόδου (1894—1919)
ὑπάρχον ὅλοι οἱ ἐκδοθέντες τόμοι, 26 ἐν ὅλῳ.—*Ἐκαστος τόμος ἀρραφός **δρ. 15** καὶ ραμμένος **δρ. 17**. Ταχυδρομικῶς τέλη ἐκάστου τόμου προσθετέα εἰς τὰς ἄνω τιμὰς: Διὰ τὸ *Ἐσωτερικὸν λεπτὰ **50** ὁ ἀρραφός καὶ **δρ. 1,50** ὁ ραμμένος, διὰ δὲ τὸ *Ἐξωτερικὸν **δρ. 1,50** εἰτε ἀρραφός εἰτε ραμμένος.

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

[Διὰ 1 ἕως 10 τὸ πολὺ λέξεις με ἐπιθ. στοιχεῖα δρ. 2 (ὁ ἐλάχιστος δρος.) Πέραν τῶν 10 λέξ. 20 λεπ. ἡ λέξις, με παρὰ δὲ στοιχεῖα λεπ. 20 καὶ με νεωφαῖα λεπ. 20. *Ὁ χωριστὸς στίχος δρ. 1.]
[Κ'—219]

ΣΥΛΛΟΓΟΣ "ΒΡΟΝΤΗ"

Σύλλογος **"Νίκη"**, δεχόμεθα τοὺς ὄρους σας, προσθέντας τὸν Διάγωνισμὸν τοῦ ποιήματος.
[Κ'—220]

Ἀνταλλάσσω δελτάριον με ὄλους καὶ ὄλας.—Θρασύβουλος Α. Βογιατζής, Ἄνδρον.
[Κ'—221]

Θαλασσία Ἄθρα, *Ανεμώνη τοῦ Βουνοῦ, εἶσι ἔ; Μπαρόβο σας!
Τιμημένον Τουφέκι
[Κ'—222]

Κορίτσα, παιδικά, δὲν ἔχετε τὴν ευγενή καλωσύνην, ἀνταλλάξατε σκέψεις, ἐρωτησθεῖς ἐπιστολάς, δελτάρια, γιὰ τὴ ζωὴ που κυλᾷ, με τὸ:
Μενεξεδίνιον Γλυκοχάραμα
P. R. Σιδηρόκαστρον (Μακεδονίας)
[Κ'—223]

Ἀνταλλάσσω κάρτ-ποστάλ με ὄλους καὶ ὄλας. Δίσις: *Αθανάσιον Μανβούλου, Πρέβεζαν.
ΜΕΛΛΟΝ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ
[Κ'—224]

Επιστρέφας ἐκ **Λουτρελίου**, συνεργίζω τὴν ἀνταλλαγὴν ἐπιστολῶν καὶ κάρτ-ποστάλ καὶ με ὄλους καὶ ὄλας περὰ

σας τὸ φρενὸν καλοκαίρι, στὸ **Λουτρελίον**. Γράφατε: **Δημοσθένη Α. Κουζέλην, Γραμματικὸν (Μεσολογίου)**.
[Κ'—225]

ΣΥΛΛΟΓΕΙΣ ΓΡΑΜΜΑΤΟΣΗΜΩΝ ΚΑΙ ΑΝΤΑΛΛΑΚΤΑΙ ΔΕΛΤΑΡΙΩΝ

Θέλτε νὰ ἀνταλλάξετε δελτάρια, γραμματόσημα καὶ ἐπιστολάς με ὄλους τὸν κόσμον;
Ὁ Σύλλογός μας ἔχει μὲν ἄνὰ τὴν ὄψηλιν. Ἐγγραφόμενοι μέλη τοῦ Συλλόγου μας δικαιούσθε εἰς μὴ ὑπερβαίνουσαν τὰς 25 λέξεις καταχώρησιν δωρεάν. Διὰ τὰ μὲν τακτικὰ μέλη 10 λεπ. ἡ λέξ. Ἐτήσια συνδρομὴ δραχ. 6. Ἐμβάσματα δεκτὰ εἰς δραχμῶν καὶ γραμματόσημα.
Γράφατε:
Universal Post Card Exchange
Hamilton Grange Station
P. O. Box 17
New York (America)
[Κ'—226]

Ἀνταλλάσσω χρωματιστὰ δελτάρια.
Miss E. Puppildy
Box 17, Station H. G.
New York (America)
[Κ'—227]

Ἐνεκα σπουδαίων ἐργασιῶν μου παρατιμῶμαι τοῦ Συλλόγου *Νίκη.
ΜΕΓΑΣ ΑΓΝΩΣΤΟΣ
[Κ'—228]

ΣΥΛΛΟΓΟΣ "ΝΙΚΗ"

Παραρτηθέντος τοῦ ΜΕΓΑΛΟΥ ΑΓΝΩΣΤΟΥ τὸ συμβούλιον ἐξέλεξε παμψηφεί Πρέεδρον τὸν:
ΛΕΥΤΕΡΙΑ "Η ΘΑΝΑΤΟΣ"
Ἐξακολουθεῖμεν τὸν ἀκράτητον πόλεμον ἐναντίον τοῦ **Πενταμελοῦς** συλλόγου **"Βροντή"**, μὴ τὸς ἰδίους ὄρους καὶ πολεμικὴν ἀποζητησίαν δραχ. 50. Ζητούντες ἀντιπροσώπου καὶ ἔφορος Δημοψηφίσματος. Ἦρχοις διαγωνιμοῦς πρὸς ἔγγραφὴν μελῶν καὶ ἔδρουσιν παραρτημάτων. Κορίτσια δὲν ἀποκλείονται. Γράφατε: *Ιωάννην Παναγιόπουλον, P. R. Ἄθηναις.
ΕΓΓΡΑΦΗΤΕ ΣΤΗ "ΝΙΚΗ".
[Κ'—229]

ΣΥΛΛΟΓΟΣ "ΝΙΚΗ"

Πρέεδρε τοῦ **Πενταμελοῦς** συλλόγου **"Βροντή"**, μὴ ἀνυπομονῆς διὰ τὰς ἐπιλήψεις, αἱ ὁποῖαι, καθὼς ἔβρα, εἶναι δυσάρεστοι διὰ σὲ θὰ γράψω ἐνὸς ὄλιγου.
ΛΕΥΤΕΡΙΑ "Η ΘΑΝΑΤΟΣ"
[Κ'—230]

Πρέεδρε τῆς **"Νίκης"**, εἶθε ὁ Γεώργιος Ρότας.
Ἄδρα τῶν Κλεισίων

ΤΑ ΤΡΙΑ ΝΕΑ ΒΙΒΛΙΑ ΤΟΥ ΓΡ. ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΥ
Ἱστορίες στὸν "Ἥλιο", [πέσαπα μεγάλα διηγήματα] δραχ. 5 (καὶ ταχυδρ. 5,50.)
"Ὁ Πόλεμος", [ἀθηναῖκό μυθιστόρημα τοῦ 1912] δραχ. 7 (καὶ ταχυδρ. 7,50.)
Φαιτηαί, [τὸ βραβεῖον εἰς τὸν Ἀθερῶφειον δραματόν] δραχ. 5 (καὶ ταχυδρ. 5,50)
"Ανετυπώθη καὶ Ὁ ΚΟΚΚΙΝΟΣ ΒΡΑΧΟΣ", μυθιστόρημα (δραχ. 6 καὶ ταχυδρ. 6,50.)
ΕἶΕ ΤΟ ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΤΗΣ "ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ",